

ביצה פרק ראשון ביצה

עין משפט
נר מצוה

חמ"א מ"י פ"ב מהל'
יו"ט הלכה ה'
טוש"ע ח"ח סי' תנז סעיף
:

ע ב ג מ"י פ"ז מהל'
טומאת מת הלכה ב
סמג עשין רלח:
ע ד מ"י פ"ב מהל'
י"ט הלכ' ה טוש"ע
א"ח ס"י תלו סעיף י:

דבינו חננאל

[illegible]

ב"ש אומרים והוא שחשב עליו וכו' וב"ה אומרים אף משימות המות. וקא סלקא דעתך דמיירי בכלים דלמפרע. וה"ה דפליגי כשנפתח אחד מהם ובכלים דלמפרע והא דקאמר לעיל נפתח אחד מהם הוא טמא והן טהורין ולא פליגי ב"ש מיירי בכלים הנאים אחר כך שם. ותימא אדפליגי בחשב ליעבולו שנפתח ובכלים דלמפרע וי"ל דנקט חשב משום דכמות דב"ה דאפי' במחשבה דעלמא פליגי דמועיל להזיל כל הפתחים אחרים אבל תימא לב"ה דאית להו ברירה היכי משכחת כשמת בצית ולו פתחים הרבה דכוון טמאים הא איכא למימר לבסוף כשמוציאין בהווא פתח הוצרך הדבר מתחלה דסופו לנאט דרך שם וי"ל כגון ששאו פתח חדש והוליוו המת דלא שייך ברירה (ה) א"נ מיירי דנשאר המת במקומו:

איכא

אבל התם לא אלא אי קשיא הא קשיא כ"ש אומרים
פני הדורסן ולא יגביהנו אלא אם כן יש עליו כזית
מא גבי שמחת יום טוב ב"ש לחומרא וב"ה לקולא
עוף ביום טוב וכו' אמר רבי יוחנן מוחלפת השיטה
עד כאן לא קאמרי ב"ש התם אלא היכא דאיכא
ליכא דקר נעוץ לא אי נמי עד כאן לא קאמרי ב"ה
א עלויה אבל התם לא אלא אי קשיא הא קשיא
לקין את התריסין ביום טוב וב"ה מתירין אף להחזיר
ש ב"ש לחומרא וב"ה לקולא ורמינהי השוחט חיה
מא ב"ש אבית שמאי לא קשיא התם דאיכא דקר
נעוץ אלא ב"ה אבית הלל קשיא אמר רבי יוחנן
(נמי) עד כאן לא קאמרי בית הלל הכא אלא משום
סתירה בכלים אבל התם לא: **מתני'** ב"ש אומרים
מבעוד יום וב"ה אומרים ^אעומד ואומר זה וזה אני
תנן בר אמי מחלוקת בבריכה ראשונה דב"ש סברי
לכוי וב"ה סברי לא גזרינן אבל בבריכה שניה דברי
זה אני נוטל סגיא וב"ה למה ליה למימר זה וזה
אני נוטל למחר וכי תימא ב"ה לית להו ברירה
לו פתחים הרבה כולן טמאים נפתח אחד מהן הוא
ב לחוציאו באחד מהן או בחלון שיש בו ארבעה על
הפתחים כולן ב"ש אומרים והוא שחשב לחוציאו עד
הלל אומרים יאף משימות המת הא אתמר עלה
פתחים מכאן ולהבא וכן אמר רבי ^אאושעיא לטהר את
מכאן ולהבא אין למפרע לא רבא אמר לעולם למפרע
א מטלטל ושביק מטלטל ושביק וקא מטלטל מידי דלא
מוד ואומר זה וזה אני נוטל סגיא יהני מילי מערב יו"ט
אבל

סגורים: **גולם טמאים**. כל כלים המונחים בחלל הפתחים תחת
 א) שגורו חכמים טומאה על מקום שהוא דרך יציאת הטומאה שסופו
 ואים: **נפתח אחד מהם**. לאחר מיתת הכת: **הוא טמא**. בין כלים
 צרי הכל מוקמין להו דמזדו הכל מכאן ולהבא בכלים המובאים
 על ארבעה. בזה שערורו שראוי להוציאם ממים: **מלל על כל**
 וי וכלים שהיו צדק בין מיתה למחשבה ג"פ סברי לא אמר' הוצר
 צרי הוצר. ודמאי דס"ד השמא צריא לן צריא אחד מהם נמי הוו
 ולהבא: **הא אסמר עלה כו'**. ואפי' צ"ה לית להו הוצר ואין מטהרין
 אף האחרונים דקא סברי משירדה תורת טומאה לפתחים לפני מחשבה
 נפתח אחד מהם לא פליגי מדי: **רבא אמר לעולם למפרע**. נמי
 ד יומר אלו אני נוטל דלמא למחר מטלטל וזודק השמיים ושציק הא
 יבדי צרכו הלכך אומר זה זה אני נוטל ולמחר על כרחיה הני הוא
 מאתמול הכחושים והשמיים ואכתי איכא למיחש: **ה"מ מערב י"ט**.
 בין שהן שמים לא שקיל אחריני שהרי יודע שמוקצין הם שאלו זמנ:

אבל היבא דליכא דקר נעוץ לא. והא נמי להא דמיא דלמא ממליך ואשתכח דטלטלה כדרי דכיון דממליך בטלה לה הזמנה למפרע: אלא כיון דמוקצה הוא. כיון דליני אסור אלא משום מוקצה בהזמנה בעלמא כגיי: אם העלי. דף עב ובכד וכותשין צו חטים לטרגיס וטיסטיס והוי מלאכתו לאיסור. וקא סברי ד"ש אסור לטלטלו ואפי' לזורך גופו שזריך לגוף הכלי למלאכה המותרת היסוד: תורת גלי עליו. ואף על פי שמלאכתו לאיסור מותר לטלטלו לזורך גופו: אין נוטעין אם העור. שהופטט ביום טוב: לפני

מסורת הש"ס

(א) לקמן יא. [שבת קכג].
(ב) ג"ז שם, ג [לקמן יא].
(ד) ג"ז שם, ה [יא דילמא
לא היא, ו] [לקמן יא]. כב.
שבת קכב: עירובין יח.
(ו) [לעיל ט: ז.] [וחולין
קמג]. ט, עירובין סח. לקמן
ז: ע"ש אהלות פ"ז מ"ג.
(י) [לקמן ז: ע"ש ע"י חס'
עירובין סח. ד"ה אמר,
ז] ע"י מ"ק ע"ה. (ז) [דף
יא:].

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה ז"ש וכו'
א"נ מיירי דנשאר נ"ז ס"א
דנשרף:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

[א] רש"י ד"ה כולם
טמאים וכו' שגורו חכמים
טומאה וכו'. כ"ב עין
לקמן דל"ח ע"א רש"י
ד"ה בלדארימא וכו' פני
דהוא הלכה למשה מסיני
ועיין שיטה מקובצת כאן
הרגש צה. ועיין מ"ש
בספר דרך אהיה בנז יס
ודו"ק. וע"ע בתרי"ט פ"ו
דלגלות מ"ש צה ופס'
כאן:

לעזי רש"י

קובי"ד [קוביד"א].
להקה.

מוסף תוספות

א. שבין מיתה למחשבה
אם תהיורים לא מפעור או
לא. שטע. ב. שיש כאן
מעשה דמנהיג לטהרם
משטת פתיחה. שטע.
ג. שאם נאכל המת לא
יצא מעולם לחיץ, כגון
שאכלהו כלבים שם, כל
הפתחים שטאים והכלים
שנענועו שם הם טמאים,
ואלא תועיל להן פתיחת
אחד מהם לטהרם,
דאימתי מועלת הפתיחה
בזמן שנפתח ביוד שחמת
שן דאמר' מיר שעתיד
להוציא, אבל כיון שעתיד
המת שם לא תועיל להן
פתיחתו לטהרם. מוס'

מוסף רש"י

אין נוטערן את העל-
על מלאכה לאסור תכנס
במכשירי משום הכי אסרי,
לית ביח שמאי (דקמ"א, א').
דאין בנין בבליים ואין
שחירי בבליים. און אסור
גנין וקמריה בבליים אלא
בגמים דחמיש בגנין כל
דחא, ויהושע כלי אל
גומרי צי"ע, אל בשבת,
משום מנה בפשיטה אל
דמחייב, שדוא חייב אל גמר
מלאכה, אל אם חא דבר
שדוא מחייב חייב משום
ממחק, ואם חרץ חייב
משום מחחק, וכן אורג
אל ספר אל חופר, אל בנין
אל מחייב אל שייך, דא
לאחייב בקלות וחזרה, הכי

[illegible]